

жена, коя-то минувала оттамъ, запрѣла ся при Цвѣтанж, коя-то лѣ-
жила прострена на земѣж-тж и погрыжилася да ѣж свѣсти. Клята-та
отворила очи—исправила ся съ помощь отъ добрѣж-тж женѣж—бла-
годарила ѣ и трѣгнѣла, сама безъ да знае накѣдѣ. » — Не трѣбва
вече да живѣѣж, за мене нѣма животъ (мыслила си Цвѣтана) нѣ-
ма!.... О да паднаше възъ менѣ небо-то! Земя-та да погълнаше
мене клятѣж!.... Не! небо-то не пада; земля-та ся нетърси! Тяжко и гор-
ко менѣ! « — Излѣзла изъ града и наведнаж намерила ся на връхъ
край рѣкѣж Янтрѣж подъ сѣнкѣж на стары-ты дѣбове, кои-то прѣди
нѣколко седмицы бѣхѣж безгласны свидѣтеліе на нейно-то уносяніе.
Тоя спомянѣ смѣтилѣ ѣ душѣж; Най страшно сръдечно мѣчение
показало ся на лице-то ѣ. По нѣколко минути слѣдѣ това паднѣла
въ нѣкакѣж си замисленность— глѣдала около себе съглѣдала дѣ-
щерѣж-тж на съсѣда си (пятнадесятогодиншѣж дѣвойкѣж) че врьви
изъ пѣтя—повикала ѣж, извадила изъ пазухѣж десять-тѣхѣж жлѣтицы,
дала ѣ ги и рѣкла: Посестримо Радо! занеси тѣя пары майци мы,
тѣи не сѣж крадены—кажи ѣ, че Цвѣтана ѣ е сгрѣшила, зачто-то
таила любовь-тж си камѣ единѣж коравѣж чловѣкѣж,— камѣ Дра.... Нѣ
зачто да му знае имя-то?— кажи ѣ, че той мя изневѣри—помоли ѣ
ся да мя прости—Богѣ да ѣ бѣде на помощь цѣлуни ѣ рѣкѣж, така,
както азѣ ти цѣлувамѣ сѣга—кажи ѣ че клята Цвѣтана ти каза да
цѣлунешѣ—кажи ѣ че азѣ... Тукѣ прѣкѣсенѣ думѣж тж си и врьли ся
въ водѣж-тж. Рада извыкала, зела да плаче, нѣ не могла да ѣж изба-
ви, припиѣла въ село— събрали ся хора, и извадили Цвѣтанѣж; нѣ
тя была вече мрътва.

Така си свръшила живота Цвѣтана, прѣкрасна по душѣж и
тѣло. Кога ся видимѣ тамо, у новыи животѣ, позна-щѣ тя, мила